

Cròniques del món

Un grup d'egipcis que treballaven a Líbia miren de fugir de la violència i tornar al seu país travessant la frontera de Salloum, el 23 de febrer.

Gaddafi porta Líbia cap a l'abisme

REDACCIÓ ■ Barcelona

L'actitud obstinada, prepotent i autoritària del coronel Moammar al-Gaddafi porta Líbia cap al caos, la partició i la guerra civil. A diferència de Tunísia i Egipte, on els presidents Ben Alí i Hosni Mubàrak van renunciar al poder i no van ordenar l'ús de la força per a reprimir les protestes populars, el líder libi —que governa el país amb mà de ferro des del 1969— ha optat per controlar la situació a base de fomentar la violència entre els seus partidaris i els opositors. El resultat de tot plegat és que Líbia s'ha partit literalment en dos. En el moment de tancar aquesta edició, algunes fonts, com la Federació Internacional pels Drets Humans, parlaven d'uns 700 morts, tot i que unes altres asseguraven que ja sobrepassaven el miler. Segons alguns testimonis de la capi-

tal, Trípoli, les forces fidels a Gaddafi controlaven la ciutat, amb l'ajut d'un fort desplegament de columnes de cuirassats, soldats i milicians fortament armats. Hi ha, fins i tot, qui afirma que les autoritats feien servir avions de combat, míssils i projectils de morter contra els opositors, cosa que Saif al-Islam Gaddafi, fill del dictador, va negar categòricament. Tanmateix, la desertió d'alguns pilots, que van aterrar en aeroports de fora de Líbia abans que complir les ordres rebudes, donen credibilitat a aquesta versió. La comunitat internacional va reaccionar amb prudència a la situació que es vivia a Líbia. El president dels Estats Units, Barack Obama, va qualificar l'actitud del coronel Gaddafi d'"ultratjosa i inacceptable", i anuncià que el seu govern estudiaria la possibilitat d'aplicar sancions contra

Líbia, sense concretar quines. Més agosarada fou la iniciativa presa pel govern alemany, que, com assenyalaria la premsa d'aquest país, va enviar tres vaixells de guerra amb 600 soldats prop de les aigües jurisdiccionals líbies, presumiblement amb l'objectiu de garantir la seguretat dels centenars d'alemanys que treballen a Líbia. De fet, una de les conseqüències de la violència desfermada en aquest país del Magrib ha estat el caos registrat als ports, aeroports, ports i punts fronterers, que es van omplir de treballadors estrangers que miraven de fugir. A la frontera amb Egipte, país que de llarg és el que aporta més immigrants a Líbia —més d'un milió—, és on es van viure les escenes més dramàtiques, amb onades d'egipcis carregats amb les seves pertinences intentant tornar al seu país.

El govern xinès ha mirat d'evitar les manifestacions amb detencions preventives.

PEQUÍN ■ Miquel Toran

Xiuxiueig llibertari. És improbable que en un futur recent la Xina entri en una espiral revolucionària com la de Tunísia, Egipte o Líbia? Ho és. El Partit Comunista té por que a termini mitjà una gran massa de gent reclami drets i llibertat, i amenaci els seus privilegis? La por existeix, i és evident. La resposta a aquestes dues preguntes va quedar palesa en la convocatòria anònima de fa una setmana a tretze ciutats xineses amb el lema “La revolució del gessamí a la Xina”. A Pequín s’hi van concentrar unes 300 persones, però la majoria eren curiosos atrets per la gran presència de policia i de mitjans de comunicació estrangers. No es podia distingir qui protestava i qui no: no es va sentir cap crit, no hi va haver cap pancarta ni cap discurs, només un ram de flors que algú va deixar a terra. Dos joves que passejaven per la zona i que de segur que no tenien res a veure amb la concentració, van recollir una flor i van ser detinguts violentament per policies de paisà. L’escassa afluència a la concentració és la mostra que la societat no te cap interès ara mateix a reclamar millores democràtiques, atès el bon moment que travessa l’economia i el ràpid desenvolupament; i la repressiva actuació de la policia és l’exemple del nerviosisme del politburó de no poder controlar els esdeveniments si salta una espurna revolucionària. El descontentament és creixent a la Xina a dues bandes: la classe mitjana amb diners té com més va més necessitat d’informació i expressió i comença a sentir-se molesta amb tant de control; les desigualtats entre la població urbana i la gent del camp són cada vegada més grans. Molts habitants rurals senten que han perdut el tren del progrés i cosa que

els fa més susceptibles de demanar un canvi si el govern no s’afanya a fer reformes en la propietat de la terra, la hisenda, la seguretat social i els serveis. Un estudi d’un òrgan governamental assegura que 250 milions de xinesos se senten frustrats i sense esperances cap al futur, un brou de cultiu d’instabilitat. Aquesta setmana comença a Pequín la reunió anual del Partit Comunista en què, com cada any, es faran promeses de més desenvolupament, d’esperances per als més pobres, i, és clar, es pronunciarà contínuament la paraula preferida de l’aparell del partit: *harmonia*. Un mot que la propaganda oficial ha convertit en el cavall de batalla d’aquesta generació de governants, però que cada vegada se sent més com una aspiració utòpica. Les estadístiques del govern en l’àmbit de la seguretat pública asseguren que cada any hi ha 90.000 “incidents de masses” al país. Un d’aquests incidents de masses pot acabar en una protesta multitudinària que reclami democràcia i llibertat? Potser també és una utopia, encara.

WASHINGTON ■ Ricard González

Revolta a Wisconsin. Les imatges que arriben des de Wisconsin aquests dies són més pròpies d’un país de l’Orient Mitjà en estat prerevolucionari que no d’una democràcia madura com la nord-americana. La raó és que els sindicats de funcionaris de l’estat de Wisconsin han declarat la guerra al seu governador, el republicà Scott

Walker, i han ocupat el Capitoli estatal. L’objectiu és evitar l’aprovació d’una llei que els retalla la cobertura sanitària i les pensions, a més de la capacitat de negociació col·lectiva. L’estat es troba en una situació de caos institucional, perquè catorze senadors demòcrates han abandonat el Senat a fi d’evitar que hi hagi el quòrum suficient per a votar. De fet, els senadors es troben en un paratge de l’estat veí d’Illinois, perquè la policia té un ordre de crida i cerca per a portar-los per la força al Capitoli. Tot i que la batalla té unes raons purament locals, tothom veu que se’n poden deixar sentir les conseqüències per tota la geografia nord-americana, i per això branques sindicals de tot el país donen suport logístic als seus companys de Wisconsin. Recorrent a la desobediència civil, els sindicats han posat tota la carn a la graella i no es poden permetre una derrota si no volen que la iniciativa es repliqui a més estats de majoria republicana. De fet, a Ohio ja es pren en consideració una mesura semblant. El governador Walker esgrimeix com a argument la necessitat de retallar dràsticament el pressupost públic per a eixugar un dèficit de 3.600 milions de dòlars, atès que no pot emetre deute. En canvi, tant els sindicats com el Partit Demòcrata consideren que és una excusa, perquè el canvi del model de relacions laborals inclòs en la proposta de llei no té res a veure amb el pressupost de l’any vinent. Però el rerefons de la pugna a Wisconsin és polític més que no pas econòmic. Els sindicats són un dels pilars més sòlid en que es recolza el Partit Demòcrata, tant respecte al finançament com a recursos humans en forma de voluntaris a les campanyes electorals. Entre el 1990 i el 2008, els sindicats van fer unes contribucions polítiques per valor de 614 milions de dòlars. El 92% va anar parar a les arques demòcrates. D’aquí ve la voluntat dels republicans de debilitar l’últim bastió del sindicalisme dels Estats Units –els sindicats de funcionaris– i convertir-los en actors marginals. Tot i que la taxa d’afiliació sindical al país és només de l’11,9%, entre els funcionaris puja al 36%, una xifra que els republicans voldrien reduir substancialment.

Els demòcrates de Wisconsin han sortit al carrer contra el governador republicà.